

Hobukaarikutega tehti Kehtnale mitu tiiru peale.

ehk siis nii linnas kui ka maal vajalikke elukutseid.

Kogunemispäeva lõkkeõhtul astusid üksteise järel ennast tutvustades üles kõik pered, vahepausid täitis kandlelugudega Hagudi mees Aivar Arak. Pidulikult laagri avamisel võtsid sõna *Eesti Pere* esinaine Mai Treial, Kehtna Majandus- ja Tehnoloogiakooli direktor Eero Kalberg, Rapla maavanema kohusetäitja Silvi Ojamuru, Kehtna vallavalitsuse sotsiaalnounik Mare Käpp, suvepäevade traditsiooni rajajaid arst Olli Toomik, seekordsete suvepäevade peakorraldajad Maimu Roolah ja Kehtna Majandus- ja Tehnoloogiakooli huvijuht Tiitu Iling. Järgnesid dotsent Raul Mardi loeng tervislikust toitumisest ja ennetusmeditsiinist ning juristi, arsti ja pedagoogi nõuanded lapsevanematele, samal ajal toimusid lastele sportlikud ja liikumismängud ning huvialaringid — kunsti- ja käsitööring Katrin Saveli juhendamisel, line-tantsude õppimine Urve Preegeli juhendamisel jne. Kalju Laipea sõidutas lapsi hobukaarikutega. Pärastlõunal tuli kooli juurde Illar Olesk, kes viis suvepäevalised Linnaaluste külla Tarsi talusse, kus on aktiivseks ajaveetmiseks loodud palju erinevaid kohti ja võimalusi. Talukompleksi kuuluvad püstkoda, kiiged, lõkkeplats, piknikulaud ja palju muud. Talu õues on tiigid ja tänavu oli tiigi äärde endale elukoha valinud üks toonekurg. Lastele on puude vahel hiiglaslikud võrkbatuudid. Talu õuelt viivad

Lasterikkad pered erilise hoole all?

Mittetulundusühing *Eesti Pere* on juba aastaid korraldanud Eestimaa kaunites paikades — Narva-Jõesuus, Põltsamaal, Vana-Võidus, Orissaares, Rāpinas, Kloogal, Vokal, Nõos, Suuremõisas — lasterikkade perede suvepäevi. Tänavu võeti suvepäevalisi vastu Raplamaal Kehtnas, kuhu kogunes ligi 150 ema-isa ja last (kahest koerast rääkimata) mitmelt poolt Eestist — Harjumaalt ja Hiiuumaalt, Pärnumaalt ja Põlvamaalt, Valgamaalt ja Viljandimaalt, Jõgevamaalt ja Järvamaalt, Tartumaalt ja Tallinnast. Kohe registree-rumise järel viis

KEHTNA AJALOO

paremaid tundjaid Heik Past suvepäevadele saabunud ekskursioonile ja näitamist jätkus — on ju esimene teada olev dokument Kehtna mõisa kohta pärit juba 1485. aastast. 1925 alustas Kehtnas tööd Kõrgem Kodumajanduskool, mis hiljem on tegutsenud rohkem kui kümne nime all (Kehtna Aiandusinstituut, Eesti

Heik Past (paremal) näitas suvepäevadele saabunutele Kehtnat. Pildile on mahtunud veel suvepäevade mõtte algataja Olli Toomik ja Kehtna Majandus- ja Tehnoloogiakooli direktor Eero Kalberg.

Kolhooside Juhtiva Kaadri Ettevalmistamise Kool, EKP KK Nõukogude Parteikool, Kehtna Näidissovhoostehnikum, Kehtna Kõrgem Põllumajanduskool jt). Praeguses

Kehtna Majandus- ja Tehnoloogiakoolis õpetatakse arvuteid ja arvuti-võrke, ehitust, masinate tehnilist teenindamist, maamõõtmist, energiamajandust ja toitlustusteenindust

KEAVA RABASSE

laudteed, mida mööda pääseb rabasse võrkpalli mängima, veidi kaugemal on rabajärved, kus saab supelda ja paadiga sõita. Kõiki neid võimalusi suvepäevalised agaralt ka kasutasid.

Tagasi Kehtnasse jõudnud, koguneti pärast õhtusööki kooli aulasse, kus tantsiti, lauldi, vastati viktoriiniküsimustele.

(Järg 2. lk.)

Käisime Ida-Virumaal

Nõo päevakeskuse juhataja Krista Kvarnström väärrib pensionäridelt teenitult vaid kiidusõnu. Päevakeskuse töö on mitmekülgne, huvitav. Heinakuu kolmandal laupäeval oli rohkem kui neljakümnel eakal võimalik käia tasuta bussireisil Ida-Virumaal. Reisikulud kattis kohalik kõrgem võim.

Esimene külastuspaik oli Kuremäe klooster. Giidilt kuuldu ja oma silmaga nähtu üle võis igaiüks veel kaua mõtteid mölgutada. Pühalik tunne hinges, lahkuti siit, et järgmisena tutvuda Kohtla Kaevandusmuuseumiga. Tund aega allmaakäikude labüridis, kus giidiks 40 aastat

kaevuriametit pidanud 71-aastane muheda jutu ja noorusliku välimusega mees, rongisõit allmaaraudteel, mäetehnika töötavad näidised võimaldasid saada ülevaate allmaatöötajate raskest tööst.

Toilas imetlesime kaunist Oru parki, Konstantin Pätsi suveresidentsi ümbrust. Varjulised alleed, tiigid, kaunid ojad, 150 erinevat puuliiki, mis võib olla veel kaunimat turisti silmale! Vaatasime veel Valaste juga — see on Eesti kõrgeim.

Huvipakkuv oli ka Purtse vasalllinnus. Järgnesid nukrad leinaminutid küüditatute mälestuspargis, mis rajatud linnuse vahetusse lähedusse.

Pika ekskursioonipäeva lõppeatuseks sai Kalvi mõis, mille päriliku luksushotelli oma pilkupüüvda ümbrusega.

KALJU TIRMANN

Kuremäe kloostri küttevõrk.

ALEKSANDER KÕRGESAARE foto

Postipaunast

Kuidas kokku hoida?

Kuulsin, kuidas pensionärid omakeskis arutasid, et kui saaks 500–600 krooni vaba raha, mida siis teeks. Paljud kulutaksid ekskursioonidele, kas Riiga sõiduks, Eesti väikesaarte külastamiseks või Loodusomnibussi matkast osavõtuks, teised jälle teeksid selle raha eest lähedastele ja lastelastele sünnipäeva- ja jõulukingitusi.

Minul on kokkuhoidmise kohta mõned mõtted, mis olen saanud omal ajal vanaemalt ja lisaks veel uusimat ajalehest *Äripäev*. Nädalalõppulisas *Puhkepäev* on restorani *Gloria* menüüs olevaid väga odavaid rahvustoite, nii võib neid pakkuda ka oma külalistele, kartmata olla mats või vanamoodne.

Külalistele võib pakkuda sel aastal *Gloria* menüüs olmuist näiteks hernesuppi, mulgikapsaid, kama, köömneteed. See on ju *Gloria* menüü, aga ei maksa palju!

Ei maksa osta välismaiseid šampooni, pead saab pesta näiteks munakollasega, kuivanud leiva ja leivakoorukeste leotisega, takjajuurte leotisega, liigselt hapnenud hapupiimaga.

Teesid ei tasu poest osta, vaid ise korjata. Looduses korjama käimine annab lisaks saagile parajalt füüsilist koormust, reipust ja rõõmu. Korjama võib minna ju mitmekesi ja teha sellest toreda väljasõidu. Värsked kodumaised teed annavad nii palju tervist ja elujõudu, et pole vaja kulutada raha apteegirohtudele, vähemalt mitte kõha, nohu ja kurguhaiguste raviks.

Teed võib teha ka õunakoortest. Neid koguneb ikka, sest enamik inimesi koorib õunad ära. Tee keetmisel tuleb tuppia nii meeldiv lõhn, et mingit õhuvärskendajat pole vaja osta.

Käsitöökajatel tasuks kindlasti meelde tuletada, mida nad teha võivad. Juba varakult võiks võtta soojade kudumite ja kaunite tikandite tegemiseks tellimusi, mitte rabada ööd kui päevad enne jõule, kui tõepoolest tellimusi on kuhjaga, aga kõiki täita ei suuda. Ja tellimuse võtmisel küsida ikka konkreetne summa, mitte nii, et pärast makstakse nii palju, kui keegi arvab. Kaup olgu ikka aus.

Teen *Videvikule* ettepaneku korraldada arutelu, kuidas hoida kuus kokku vähemalt 50 krooni. Nii võib saada väga kasulikku teavet igapäevaeluks.

TIINA KILKSON,
Akadeemia Nord üliõpilane

Toimetuselt. Suisa rõõm, kui noor inimene vanade elumuredele kaasa tahab elada! Eks neid kokkuhoidumisele ole eakatelgi aastate jooksul kogunenud, igatihel omad tarkused. Põnevate ja odavate toitute retsepte oleme avaldanud võistluse korras juba märtsikuust alates. Kuidas koduste vahenditega tervist turgutada, millised toiduainedki haiguste korral sobivad on — ka neid teadmisi oleme oma lugejatele vahendanud. Ja loomulikult teevad kõik nõuanded heameelt, avaldame neid rõõmuga, oleme seda teinud ju ennegi. Kirjutage meile!

Videvik

Asutatud 1990

Järjepidevusest

Nädalavahetusel tähistati Võrumaal Viitinas 40 aasta möödumist Eesti Üliõpilaste Ehitusmaleva esimesest töösüvest. Minevikulist jätkus ka Põlvamaale Värskasse, Seto Kuningriigi päevale. Nendest kahest üritusest mõtteid mõlgutades kerkis esialgu silme ette pealkiri “EÜE ja Setomaa — kaks kustajat?”. Aga ei, ühel mainitustest on siiski teisega võrreldes palju rohkem lootust püsijäämisele.

Kalkuni tallu olid kokku kutsunud endised euekad. 1964. aastast, kui Eesti üliõpilased Kasahstanis ühiselamut, masinatraktorijaama ja lambalautu ehitasid, muutus selline suve veetmise vorm noorte seas üha populaarsemaks. Järgmisel suvel lisandusid rühmad, kes töötasid Saaremaal, mandri-Eestis, seejärel veel Ungaris, Tšehhoslovakkias ja mujal. EÜE kõige kaugem ehitustanner on olnud Vaikse ookeani ääres Kamtšatkal, “veerevates” ja “lendavates” rühmades töötasid vagunisaatjad ja stuuardessid. Eestis võib vist igas maakonnas leida vähemalt mõne hoone või rajatise, mille juures on euekate käsi mängus olnud. Kokku on EÜE-st läbi käinud ligikaudu 30 000 (tol ajal) noort inimest, kes nüüdseks vähemalt kes- või isegi pensioniikka jõudnud. Muidugi tuletame kümneid aastaid tagasi malevas veedetud suvekuud meelde kui midagi ilusat, kasulikku ja sõbralikku, kuigi mõned kriitikud võivad väita, et EÜE polnud midagi muud kui tollaste võimude mängukann ja odav tööjõud. Aga kas polnud mitte EÜE see organisatsioon, kelle rüpes sündisid esialgsed vastalised ideed isemajandavast Eestist ja tekkisid mõtted (taas)isesiseisvumise vajadusest? Kokkutulekul Kalkuni talus oli koos mitusada endist euekat, teiste hulgas Riigikogu liige Mait Klaassen, välisminister Kristiina Ojuland, Raimo Käge, Indrek Kannik, Ülo Tootsen ja teised. Vaadati vanu fotosid, tuletati meelde EÜE laule, tehti sporti, korrasitati järvekaldaid, käidi ujumas, nauditi ilutulestikku ja istuti nostalgitsedes lõkke ääres. EÜE viimane töösüvi oli 1991. aastal, järjepidevus on katkenud. Jah, tänavusel kokkutulekul olid sajad endised malevlased täis jõudu ja indu, veeti kõitki, aga kui uut malevat ei teki, uusi euekaid peale ei sünni, kui kauaks kokkutulekuid ja kokkutulijaid siis veel jätkub?

Ka Värskas peeti mõneti minevikuhõngulist pidu, aga vahe EÜE kokkutulekuga oli see, et kõrvuti soliidsele ikka jõudnutega käisid püünel ning võtsid mitmesugustest võistlustest ja laadast osa ka noored, lapsed ja lausa mudilased. Jah, mitmed külad on Setomaal pooltühjaks jäänud, kuid esivanemate pärandust osatakse hinnata, edasi anda ja isegi taaselustada. Seda kinnitavad juba paarkümme aastat peetud leelopäevad, millele on lisandunud mitmesugused külapäevad, turupäevad, savipäevad jne. Üha rohkem näeb murdes kirjutatud raamatuid, regulaarselt ilmuvad vallalehed ja ajaleht *Setomaa*. Kümme aastat tagasi võttis Obinitsa rahvas eesotsas Aare Hörnaga kätte ja kuulutas esmakordselt välja Seto Kuningriigi, mille alamate arv iga aastaga tundub suurenevat. Tänavusel kuningriigipäeval osalesid muuhulgas Riigikogu liige Ivori Padar ja Põlvamaa uus maavanem Urmas Klaas, kel seto keel suus, sest ta vanemad on seal kandist pärit. Kohal olid luuletaja Doris Kareva, psühholoog Voldeemar Kolga, sotsioloog Aet Annist, bussitais Soome Tuglase Seltsi inimesi eesotsas Tapio Mäkeläineniga. Korraldustoimkond, kuhu kuulusid Värskas vallavanem Rein Järvelill, Seto Talumuuseumi direktor Laine Lõvi ja mitmed teised, oli teinud niivõrd suurepärase ajakava, et vaatamist-kuulamist-osalemisvõimalust jätkus varahommikust hilisõhtuni. Seto Talumuuseumi juures avati väljanäitus, millel oma tooteid näitasid Värskas Sanatoorium, Piusa Savikoda, Misso Savitööstus, Obinitsa Seto Muuseumitäre, OÜ *Katusõkatja*, AS *Värskas Vesi* ja paljud teised.

Selgusid Setomaa parimad tantsijad, lauljad, meistrid, vägimehed. Seto kuninga leivaküpsetaja ja pirukategija on Jane Vabarna, veinitegija Nikolai Kosemäe, õlletegija Alar Palmik, sõnoline Minna Hainsoo, pillimees Kalju Taro, käsitöötaja Niina Tamm, hobusemees Andres Kunnus, karjane Jalmar Vabarna, vägimees Arni Ilves ... Eriti meeldiv oli see, et tunnustust jagati paljudele noortele.

Seto viljakusjumala ehk kuningas Peko asemik ülemsootska valitakse rahva poolt üheks aastaks, tema asi on seista hea oma rahva eest kuni järgmise kuningriigi väljakuulutamiseni. Nii nagu läinud aastal, kujunes pikimaks Evar Riitsaare poolt hääletanute rivi — tema sai mõnikümme häält rohkem kui lähim konkurent Rein Järvelill.

Huvitav, aga natuke kurb oli vaadata Seto kaitseväge paraadi. Lisaks vägevale maaväele marssisid ülemsootska eest läbi ja kandis vägede ülemjuhatajale, Mikitamäe vallavanemale Sulo Nurmeotsale ette oma valmisolekust Setomaad kaitsta veel lennuvägi, veevägi, vibuvägi, lauluvägi, tantsuvägi, sidepataljon, vägevalt pörisev mopeedirühm, võõrleegion (Ivori Padari näol) ja veel paljud need, kellele Setomaa kallid. Lõbus vaatamäng? Aga mis jääb Eestis, Euroopa Liidu, NATO ja Venemaa piirist (või kontrolljoonest?) kahel pool elavatel, sugulastest eraldatud setodel muud üle kui vähemalt mängida oma riiki, unistada vägevatest juhtidest ja kaitsevääst, kes tagaksid rahuliku elu, kultuuri säilimise ning arengu läbi aegade? Setomaal on uus, uhke, tulevikku vaatav põlvkond silmanähtavalt peale kasvamas. See annab lootust.

PEETER MAIMIK

(Algas 1. lk.)

Kõige paremini tuli sellega toime perekond Särg Tartumaalt, kes peaaegu igal aastal üllatab teisi suvepäevalisi ka sellega, et tutvustab mingit uut oma pere ühiste jõududega välja antud raamatut — neid on tänaseks ilmunud juba kümme. Viimasel päeval pärast tänusõnu Kehtna Majandus- ja Tehnoloogiakooli rahvale eesotsas direktor Eero Kalbergiga ja sponsori teel ning suvepäevade ametlikku lõpetamist sõideti veel ekskursioonile mööda Raplamaad. Muuhulgas külastati Raikküla paekivipaljandit ja nähti seal lähedal metsas suurel hulgal äärmiselt haruldasi seeni — kroonliudikuid —, mida Lätis ja Leedus pole kordagi leitud ja Soomes on teada vaid üks leiukoht. Kroonliudikud näitavad ennast väga harva, mitmekümneaastaste vaheae tagant. Imepäraseid asju nähti teisiigi — giid viis suvepäevalised Velise apostliku õigeusu kirikusse, kus on suurepärane akustika, milles lapsed koos emade-isadega spontaanselt tekkinud laulukoorina veendusid. Kindlasti jääb paljudele kauakse meelde ka Sillaotsa talumuuseumi ja selle juurde kuuluva imekauni dendropargi külastamine. Kokkuvõtteks — MTÜ *Eesti Pere* kümnendad lasterikaste perede suvepäevad möödusid just nii, nagu oli plaanitud, isegi ilmad juhtusid olema imekenad — sadas küll, kuid ainult öösel.

Suvepäevade ajal on lasterikaste perede emadele-isadele ikka välja jagatud

ANKEETE

ja palutud vastata mõnede lihtsatele küsimustele, mis puudutavad

Ja siis mindi omadega päris rappa...

Videvik

MTÜ *Ajaleht Videvik*

Paldiski mnt 36A, 10612 Tallinn.

Tel ja faks 672 0986.

E-post: videvik@videvik.ee

Videvik internetis:

http://www.videvik.ee/

Trükk: PRINTALL.

Väljaandja ja peatoimetaja **Ants Tamme** (672 0986).

TOIMETUS: asetoimetaja **Imbi Jeletsky** (672 0985), erikorrespondent **Asse Soomets** (672 0985), **Urve Sikkenberg** (asjaajamine ja reklaam, tel ja faks 672 0986).

KORRESPONDENDID: Elvas Jaan Kappo (745 6062), Haapsalu Ülo Sain (51 907 815), Kuresaares Harry Önnis (455 6541), Põlvas Enn Esko (799 5779), Pärnus Mait Murumets (443 7292), Rakveres Tiit Aruste (324 2622), Raplas Juhan Märjama (484 4206), Tartus Heldur Jõgioja (749 9242), Valgas Oliver Uibo (764 2184), Võrus Helgi Noormets (785 0477, 56 156 234).

Kõik kaastööd tuleb varustada autori nime, isikukoodi ja postiaadressiga.

Toimetus kaastööd ei retsenseeri ega tagasta.

Pretensioonidega lehe kohaletõimetamise asjus pöörduge Eesti Posti kohalikku kontoris.

Lasterikkad pered erilise hoole all?

Ilmar ja Ülle Särje perel oli taas kaasas enda välja antud raamatuid.

soomlastele. Ühistransporti on maal väga vähe, ei rahluda vajadusi, üldse on teed väga viletsad. “Hammasrataste vahele” jäävate inimeste arv on palju-palju suurem kui nii-öelda “õigete, edukate, konkurentsivõimeliste” oma. Riik peaks vastu võtma otsuseid, mis väärtustaksid ja kaitseksid eesti inimest ja perekonda. Küsimusele “Mis Teid kõige rohkem rõõmustab — mida tuleks riigis ja koduvallas/linnas veel rohkem tugevdada, toetada?” vastati, et

KOOLE

on hakatud lõpuks remontima ja lastele on hakatud rohkem tähelepanu pöörama. Lõpuks ometi on koolitoit ka kolmelapseliste perede lastele tasuta. Vald areneb ja üha rohkem tekib koolivälise tegevuse võimalusi. Tore, et on hakatud veidi väärtustama õpetajate tööd. Suurenenud on õppimisvõimalused. Tuleks rohkem toetada peresid, kus on õpihimulisi lapsi. Lastetoetusi tuleks suurendada. Küsimusele “Mida olete ise teinud, et probleemide leevendamisele kaasa aidata?” vastasid mitmed emad-isad, et nad on pöördunud avaldustega linna-, maa- või vallavalitsuse ning kohalike volikogude poole, võtnud osa kohalike lasterikaste perede ühenduse tööst, kirjutanud projekte, korraldanud üritusi, osalenud koolitustel jne. Üks lapsevanem kirjutas: “Ametnikevägi ja suhtumine võtavad vahel hingetuks. Masendav on käia ja kerjata endale õigust elada selles riigis, kus inimese üle otsustatakse ainult rahakoti paksuse järgi ja ta on kõigile “targematele” lükata-tõugata. Töö on peasi, palk on pisiasi,

KUIDAS HAKKAMA SAAD,

on oma asi! Irooniline, aga tõsi!” Vastused küsimustele “Kuidas Teile tundub, kas lähiajal muutub elu Eestis paremaks või halvemaks?” ja “Kas Teie pere elu muutub lähiajal paremaks või halvemaks?” näitavad, et kõigile eespool öeldud karmidele sõnadele vaatamata tundub, et emad-isad on ikkagi küllalt positiivselt meelesstatud. Tõsi ta ju on — suvepäevade korraldajad on kogunud, et usku, lootust ja armastust kiirgavad just lasterikkad pered.

Ja päris lõpuks veel veidi mõtle- mist: meie põhiseaduses on küll kirjas, et lasterikkad pered on riigi ja kohalike omavalitsuste erilise hoole all, aga kas poleks juba aeg see lause laiemalt lahti kirjutada ja lasterikka pere kaitse seadus vastu võtta?

PEETER MAIMIK

Jagatud rõõm

Tähtvere päevakeskus jagab rõõmu Tartu linna pensionäridele oma kauni koduse maja, maitseka sisustuse ja asjaliku tegutsemisega. Selles majas võib huvitavalt päeva veeta, lugeda lehti või raamatuid, osa võtta ringide tööst, süüa sööklas. Seinal on infostend päevakeskuse ettevõtmistest. Tegevust jagub igale maitsele. Suur tänu päevakeskuse personalile!

Üks paljudest ringidest on seniortantsuring *Hõbeking* (juhendaja Linda Viia). *Hõbeking* alustas 1998. aastal. Selles osalevad pensionärid on oma harrastusest vaimustuses. Seniortants sai alguse Saksamaalt 1974. aastal, kui saksa koreograaf Ilse Tutt oma ämma nõudmisel valmistas ette mõned istumistantsud. Ämm, samuti endine tantsija, ootas nimelt oma 90. sünnipäevale külalisi. Järgnesid lihtsa liikumisega seotud tantsud kindla muusikapala järgi.

Linda Viia on saanud koolituse Tallinna kursustel. Õpetajaks oli Eve-Mall Saar, kes omakorda oli saanud koolituse Soomes. *Hõbekinga* repertuaaris on rohkem kui 40 tantsu. On tantse Ameerika, rootsi, soome, ungari, saksa, vene ja juudi muusika järgi.

Kui hakkas tulema esinemiskutsed, muretseti kostüümid. Praeguseks on koguni kolmed esinemisrõivad. Esinemisi on olnud Kaareperes, Vara Maanaiste Seltsis, Nõo päevakeskuse simmanil, osa on võetud Tartu linna taidlusülevaatusel ja jõutud lõppvõoru. Sagedasti käiakse esinemas Tartu Liiva tänava hooldekodus, Lõuna-Eesti memmede lustitantsimisel Kongutas. Juulis esineb *Hõbeking* Kokora kodukandipäeval Alatskivi vallas.

Juhendaja Linda Viia on Tähtvere päevakeskuse liikumisravi spetsialist ja et tal liigub peas häid mõtteid, koostas ta projekti "Jagatud rõõm"

eesmärgiga pakkuda rõõmu ja vaheldust hooldekodude asukatele. Esinemine ise tõstab tantsijate enesekindlust, laseb tunda enda vajalikkust, maitsta andmisrõõmu. Kultuurikavas oli võimlemisrühma *Kullakesed* lustakas liikumine punaste keppide ja triibuliste sokkidega.

Mõeldud, tehtud, projekt koostatud ja leidus ka häid toetajaid: Eesti Kultuurkapital ja Eesti Kultuurkapitali Tartumaa Ekspertgrupp. Tänu toetajatele said tantsijad-võimlejad külastada aprillis Kodijärve, Uderna, Nõo, Aarike ja Kastre hooldekodusid. Kastres käik kujunes huvitavaks. Külastati Kastre meiereid, söideti parvega. Ja küll oli vahva parvepoiss Mati Kask!

Selle projekti elluviimisel oli andmis- ja saamisrõõmu, toredaid kohtumisi hooldekodudes. Seniortantsijad *Hõbekingast* ootavad esinemiskutsed, lootes edaspidigi lahetele sponsoritele.

MARET RÄTSEP,
üks seniortantsijatest

JAAN KAPPO

Tegutseme üheskoos

2.

Kord tuli vanemate hea tuttav juba Elva-päevadest Julius Kangur, keda Eestis teatakse sõjaeelse kuldujuna, minu juurde, rääkis ERKÜ juhatusse valimisest, võttis siis paberilehe ja ütles: "Kirjuta siia alla." Teadsin, et Julius oli ERKÜ-s aktiivselt tegev, ja ütlesin: "Muidugi annan ma allkirja, et pooldan su valimist juhatusse." "Mitte minu lehele. Anna allkiri, et sina oled nõus kandideerima juhatusse, vajalikud toetusallkirjad leian ma ise." Ma polnud sellele mõelnudki, aga Julius oli hea sõnaga ja oskaski mind ära rääkida. Olin viimane, kes osutus juhatusse valituks. Muide, järgmistel valimistel kogunes mul häält alati küllaga.

Mõne aasta pärast valiti mind ERKÜ esimeheks, kusjuures selle posti võtsin üle Julius Kangurilt. Olin ERKÜ eesotsas kuus valimisperioidi järjest ehk kauem kui ükski teine esimees enne mind. Kui Eesti sai vabaks ja eluaastaid oli juba omajagu, ütlesin, et minu töö sel postil on nüüd tehtud. Parajasti oli meil probleemiks Ühendriikide eestlaskonna ajaloo kirjutamine, mis ei tahtnud kuidagi edeneda. Öeldi siis, et võta selle komisjoni juhtimine enda peale: pane aga kirja, mis sa teinud oled. Tegijaid oli muidugi palju, ERKÜ esimees on aga nende tegevusega kursis ja organisatsiooni esindades suhtleb pidevalt Ühendriikide juhtpoliitikute ja riigi poliitilise eluga ja teab hästi tagamaid. Ajalugu peab muidugi kirja saama, nii võtsingi selle komisjoni vastu. Leidsin ka koostaja, kuid dr Tõnu Parving suri kahjuks südameoperatsiooni käigus, mille mõni aeg hiljem tegin ka ise läbi. Tuli leida uued autorid, kuid paraku pole tööülesanded lubanud neil veel lõpetada esimest köidet, kus käsitletakse Ameerika eestlaskonna ajalugu kuni II maailmasõja järgse laine.

Tõrkeid oli ka teise köite ehk hilisema ajajärgu käsitluse kokkusaamisel: tuli kokku koguda ja läbi töötada tohutu arhiivmaterjal. Ja ka keeleprobleem: pole enam eesti keelt vajalikul määral valdavaid autoreid. Otsustasime viimaks, et õigem ongi see raamat esialgu inglise keeles välja anda, tegemist on ikkagi mitte ainult

Ühendriikide eestlaskonna ja Eesti, vaid ka osaga Ühendriikide ajaloost. Muidugi tuleb see ka eesti keelde tõlkida. Igatahes on teise köite käsikiri nüüd koos ja aastavahetuseks on raamat kaante vahel.

Pole õige öelda, et ma poleks rahvusliku tegevuse tõttu ennast tööalaselt maksimaalselt realiseerinud. Tänu tegevusele ERKÜ-s olin pidevas kontaktis Ühendriikide juhtivate poliitikutega (olen korduvalt kohtunud viiemase aja USA presidendiga, kes võtsid Eesti, Läti ja Leedu

Lakewoodi seenioride ringi kokkutulekul 16. juunil 2004 Lakewoodi Eesti Majas. Ringi esinaine Inga Walter õnnitleb juuniku sünnipäevalast Juhan Simonsoni.

HAROLD KARU foto

pagulasorganisatsioonide juhte regulaarselt vastu, rääkimata kohtumistest, kus arutati poliitilisi sündmusi nendes riikides), sageli oli asja välisministeeriumi. See andis informeeritust ja tuntust ning eelkõige seetõttu tehti mulle, osariigi valitsuses töötavale planeerimise spetsialistile ettepanek hakata tööle kubernerirahvusvahemuste eri-nõunikuna. See oli vastutusrikas ja paljupakkuv ametipost ning andis igati korraliku pensioni.

Kindlasti aga kaotas ma nende aastate jooksul palju rahas. Minuealiste ja koos minuga Ameerikasse jõudnud eestlaste hulgas on miljonäre, aga ükski neist ei teeninud rahvuslikke ideaale — rahategemine nõuab inimese kogu aja ja energia, muidu kaugele ei jõua.

Ma ei kahetse muidugi, et valisin selle tee. Kindlasti aga kaotas

Hõbeking.

Kullakesed.

Noore publiku aasta *Estonias*

Rahvusooper *Estonia* nimetas oma järgmise hooaja noore publiku aastaks. 99. hooajal pööratakse rohkem tähelepanu laste ja noorte repertuaarile, koolitusele ja koolide õppevahenditele. Samuti korraldatakse koostöös Tallinna Teeninduskooliga kondiitritoodete konkurs.

Rahvusooperi *Estonia* peadirektori Paul Himma sõnul tahetakse noore publiku aastal tutvustada muusikateatrit laste- ja noortepärasel vormis, kinnistada publikut ja võita juurde uusi vaatajaid. Samuti tekitada austust loojate raske, kuid huvitava töö vastu.

99. hooaeg algab Rahvusooperil 10. septembril "Mare ja tema poja" kontsertsalvestusega. Oktoobris lavastub Rocca al Mare Onistar Tennisekeskuses "Aida". Statsionaaris alustab rahvusooper taas 29. oktoobril "Padaemandaga".

Tere tulemast *Estoniasse!*

Venelane oli üles tõstnud vaid oma vasaku käe, sest paremaga oli ta püüdnud pistolit haarata. Esimene Evaldi tulistatud kuul tabas ülestõstetud käe sõrmi ja niitis need pooleks, teise lasuga tabas ta rindkeret. Kopsu läbinud kuulist kõnele suust kobrutav verine vaht... Mina, kes ma sündmuskohale jooksin, nägin seda...

Evald sai oma teost — ta oli inimese tapnud — ilmselt — šoki. Seal-samas viskas ta püssi maha ning pani ummisjalu jooksu. Mulle meenub praegugi Evaldi meeletu pilk, kui ta otse üle põldude raudteejaama poole tormas.

Ta oli ära peaaegu kuu aega, enne kui teda jälle külavahel liikumas nähti.

Kui venelased 1944. aasta sügisel taas Eestimaale tulid, said kohalikud uued võimumehed Evaldi teost muidugi teada ning üsna pea ta arreteeriti. Ta sai kakskümmend viis pluss viis ning olevat saadetud Kaug-Põhja, kusagile Magadani kanti surmalaagrisse... Sinna ta jäigi.

Kus on nüüd tema Alma ja nende kaks valge peaga poissi, oleksin tahtnud teada. Ma pole kuulnud, et keegi neist oleks külas käinud ning

oma kunagise sünni- ja elupaiga vastu huvi tundnud.

Kus nad nüüd võiksid elada ja olla... arutlesin endamisi. Alma peaks olema vähemalt kaheksakümne viie ringis, võib-olla on juba surnud? Põisidki peaksid üle kuuekümne olema... Niisugune see inimese saatus juba kord on — täna veel elame, aga homme — mine sa tea... Ja kas keegi meid ka meele peab ja mäletab? kippusin kurvameelseks muutuma.

Kuid millegipärast ei jäänud kurvad toonid täna kõlama.

Kuidas ma saan väita, et keegi ei jää meid mäletama? Näiteks mina ju mäletan nii Evaldit, Almat kui ka nende kahte valgepäist poissi. Ja ega mina ainuke ole. Küllap neil on omad lähedased, kes neid teavad ja tunnevad ning hiljem ka mäletavad...

Eks Eestimaal ole selliseid maatasa tehtud talusid vist tuhandeid. On neidki, millest tõepoolest pole midagi alles jäänud, isegi mälestust mitte...

Aga need kolm tamme? Nad on ju elav mälestusmärk Väinu talule ja selle kunagiste elanikele. Ja mina ise — kas mindki kohe unustatakse? Kuhu siis jäävad minu tõlgitud ja toimetatud raamatud ning kirjatükid,

mis aastakümnete jooksul avaldatud? Ehk neidki keegi kusagil vahel loeb ja mindki meenutab...

Aga on see üldse tähtis? Võib-olla on palju olulisem see, kuidas ma praegu elan ja olen? Ma arvan, et mingis vormis on olemas ka inimkonna ühisvaim, kuhu meil kõigil on võimalik panustada oma vaimuterake.

Olin jahedal kivisel istmel mõtteid mõlgutanud üsna kaua. Veel äsja üha pikemaks veninud varjud olid nüüd päris kokku kasvanud tühtseks tumedaks vaibaks ning taamal kõrguvad kolm tamme hakkasid vajuma õhtuähma. Jõe poolt oli hakanud üle põllu rulluma jahe udulaam. Tõusin oma paeselt pingilt, sirutasin ihuliikmeid. Tundsin kergelt mõnusat väsimust ja rahuldust kordaläinud päevast.

RAUL JÄRVE

